
Η Χελώνα ή πώς να γεμίσετε το σπίτι σας χελώνες

Κατερίνα
Λιαποπούλου
Σχολή
Πυροδότησης
Θέατρο Πορεία

Αθήνα, Μάιος 2021

2021

Σχολή Πυροδότησης Θεατρικής Γραφής Θεάτρου Πορεία

Κατερίνα Λιαποπούλου

Σπουδάζοντας συνεχώς με ό,τι έχει σχέση με το θέατρο ολοκλήρωσε τις μεταπτυχιακές της σπουδές στο Θέατρο στην εκπαίδευση από το πανεπιστήμιο Κύπρου αφού πέρασε από τη δραματική σχολή. Τον προηγούμενο χρόνο ξεκίνησε να παρακολουθεί το τμήμα Performance art των εργαστηρίων του Εθνικού Θεάτρου το οποίο ολοκλήρωσε φέτος. Πρόσφατα ξεκίνησε σπουδές performance από το Τμήμα Θεατρικών Σπουδών του πανεπιστημίου Πατρών. Έχει παρακολουθήσει μαθήματα του Ελληνικού πολιτισμού στο Ελληνικό Ανοικτό Πανεπιστήμιο. Εργάζεται ως ηθοποιός σε θεατρικές παραστάσεις devised theatre, παιδικές μουσικές παραστάσεις (Γιλόρια, πολυχώρος Λυκαβηττού, Αντιδημαρχία πολιτισμού δήμου Λαρισαίων κ.α.) Είναι εμπυχώτρια δημιουργικών ομάδων, θεατρικού παιχνιδιού και παιδαγωγικών προγραμμάτων. Επίσης έχει εργαστεί ως βοηθός σκηνοθέτη της κ. Ελ. Ευθυμίου και έχει λάβει μέρος σε Ευρωπαϊκά προγράμματα νέων καλλιτεχνών της Ευρώπης στο δίκτυο Roots n' Routes.

Τηλέφωνο επικοινωνίας : 6944271954

Email : katerinaliapopoulou@gmail.com

Το έργο γράφτηκε στο πλαίσιο της Σχολής Πυροδότησης Θεατρικής Γραφής του Θεάτρου Πορεία (Οκτώβριος 2020 – Μάιος 2021) με εισηγητές τους Θανάση Τριαρίδη και Βαγγέλη Χατζηγιαννίδη.

Το θεατρικό έργο *Η χελώνα ή πως να γεμίσετε το σπίτι σας χελώνες* της Κατερίνας Λιαποπούλου διανέμεται ελεύθερα στο διαδίκτυο σε μορφή ψηφιακού βιβλίου υπό άδεια Creative Commons BY_NC_ND [Αναφορά Δημιουργού – Μη Εμπορική Χρήση – Όχι Παράγωγα Έργα]

Εάν κάποιος ενδιαφέρεται να μεταφέρει το παρόν θεατρικό έργο στη σκηνή, παρακαλείται να επικοινωνήσει πρώτα με τον συγγραφέα.

Τα Πρόσωπα

Κάλι

Νίκος

Μάνος

Περίληψη

Η Κάλι έχει μόλις απολυθεί και πηγαίνει στο άλσος της περιοχής της σκοτώνοντας εκεί τη μέρα της και παρατηρώντας μία χελώνα. Πολλά βράδια μένει στο σπίτι του συντρόφου της ενώ κάποια του λέει πως πάει στο δικό της αλλά στην πραγματικότητα διανυκτερεύει στο παγκάκι του άλσους περιμένοντας τη χελώνα. Όταν επιστρέψει στο αστικό περιβάλλον κουβαλά ακόμη όλα όσα έχει μάθει και σωματοποιήσει από τη χελώνα. Αρχίζει να μελετά τη ζωή και τη φυσιολογία της προσπαθώντας να ενδυναμώσει την όραση και την όσφρηση της. Ζει, κινείται, τρώει και εκπαιδεύει τον εαυτό της. Σταδιακά αποκόπτεται από τους ανθρώπους και την κοινωνία όπου τα όνειρα και οι επιθυμίες πρέπει να περιμένουν. Στις μετακινήσεις της λειτουργεί σαν χελώνα. Απορρίπτει τη πρόταση του Νίκου για μία κανονική δουλειά σερβιτόρας και συμβίωση στο δώμα του κέντρου κι αποφασίζει να ζήσει ελεύθερα στη φύση στηριζόμενη στην φιλοπατρία που χαρακτηρίζει τις χελώνες άρα κι αυτή.

1^η σκηνή

ΚΑΛΙ Θέλω να έρθει να μείνει μαζί μας. Τι λες;

ΝΙΚΟΣ Τι λες;

ΚΑΛΙ Γι' αυτό που έχουμε πει τόσο καιρό. Για τη χελώνα.

ΝΙΚΟΣ Ναι, ισχύει. Γι' αυτό λέμε τόσο καιρό. Αλλά εξακολουθεί να είναι χελώνα. Ούτε γάτα ούτε σκύλος.

ΚΑΛΙ Να, εδώ θα της φτιάξουμε τη γωνιά της!

ΝΙΚΟΣ Είναι χε-λώ-να!

ΚΑΛΙ Κι εδώ θα βάλουμε αυτά τα φυτά που βρήκα στο internet ότι της αρέσει να τρώει.

ΝΙΚΟΣ Πέρφτει σε χειμερία νάρκη! Τώρα είναι άνοιξη κι όλα καλά! Σε λίγους μήνες τι θα κάνεις; Θα μας κηρύξεις χειμερινή συσκότιση εδώ μέσα;

ΚΑΛΙ Θα της φτιάξω ένα χώρο στην ντουλάπα!

ΝΙΚΟΣ Τι;

ΚΑΛΙ ΟΚ. Ήσουν σαφής. Όταν προσποιείσαι ότι δεν καταλαβαίνεις είσαι σαφής. Μια χαρά έχεις καταλάβει. Αλλά δε θέλεις αυτό που προτείνω εγώ. (Παύση) Με καταλαβαίνει... το ξέρω. Κι εσύ το ξέρεις. Γι' αυτό δεν την θες εδώ.

ΝΙΚΟΣ Εσύ δεν θες εδώ κανένα. Ούτε τη μάνα σου.

ΚΑΛΙ Νιώθει. Κι όποτε δεν είμαι καλά το νιώθει κι αυτό.

ΝΙΚΟΣ Συγγνώμη, για τη χελώνα μιλάμε;

ΚΑΛΙ Έχουμε βρει το δικό μας κωδικό. Σαν μια κρυφή γλώσσα.

ΝΙΚΟΣ Προσπαθώ... Αλήθεια.

- ΚΑΛΙ** Μου γνέφει με το μπροστινό της πόδι και στρίβει το κεφάλι της αριστερά. Πάντα αριστερά όταν ακούει κάτι που δεν της αρέσει να λέω. Και λίγο πιο γρήγορα. Για τα δεδομένα της δηλαδή. Στρίβει το κεφάλι της αριστερά λίγο πιο γρήγορα απ' ότι συνήθως.
- ΝΙΚΟΣ** Πέρφτει σε χειμερία νάρκη, σωστά;
- ΚΑΛΙ** Το ξέρω! Λες να μην το ξέρω! Τα έχω μάθει όλα για εκείνη και μαζί μας θα είναι ασφαλής. Θα το δεις!
- ΝΙΚΟΣ** Έχεις καταλάβει ποια μπορεί να είναι η ηλικία της; Έχει συνήθειες; Έχει φίλες; Τι έχει τέλος πάντων!
- ΚΑΛΙ** Έχω βρει ένα πολύ καλό κτηνίατρο που ειδικεύεται στις χελώνες. Ξέρει τα πάντα γι' αυτές! Κι αν και δεν είναι ότι πιο ηθικό να κλείσεις μια χελώνα σε ένα σπίτι έμαθα πως μπορεί να σε συμβουλέψει πλήρως για ό, τι πρέπει να ξέρεις για να ζήσεις μαζί τους! Μη με απορρίψεις...
- ΝΙΚΟΣ** Δεν περίμενα ποτέ ότι θα μπορούσε να σου δώσει τόση χαρά μία χελώνα.
- ΚΑΛΙ** Ζηλεύεις;
- ΝΙΚΟΣ** Λίγο...
- ΚΑΛΙ** Με κάνει να νιώθω καλά!
- ΝΙΚΟΣ** Το έχω καταλάβει...
Λοιπόν! Ας τα βάλουμε σε μία σειρά! Από που να ξεκινήσουμε;
- ΚΑΛΙ** Εδώ μπορούμε να βάλουμε ψηλές γλάστρες με πλατιά φύλλα σχηματίζοντας ένα μεγάλο κύκλο και μέσα να κάνουμε ένα μικρότερο κύκλο με χαμηλά μικρά γλαστράκια με τα φυτά που έχουν το φύλλωμα που της αρέσει να τρώει και στη μέση μπόλικο χώμα! Πώς σου φαίνεται;
- ΝΙΚΟΣ** Τρελό σαν κι εσένα!
Αν είχες και τόση χαρά όποτε σου λέω γι' αυτό που θέλω εγώ...
- ΚΑΛΙ** Θα είναι το μικρό μας! Το παιδάκι μας!

ΝΙΚΟΣ Δεν είναι ανάγκη να με ειρωνεύεσαι.

ΚΑΛΙ Μα δε σε ειρωνεύομαι.

ΝΙΚΟΣ Πονάς... και φοβάσαι...

ΚΑΛΙ Πότε μπορώ να τη φέρω;

Τέλος σκηνής

2^η σκηνή

Η Κάλι φτάνει στο πάρκο φορώντας ένα σακίδιο πλάτης. Η Κάλι κάθεται αργά στο παγκάκι σχεδόν σαν να πονάει η πλάτη της από το βάρος. Οι ώμοι της γέρνουν προς τα εμπρός. Χτυπάει το κινητό της.

ΚΑΛΙ Έλα. (Παύση) Φασολάκια. (Παύση) Όχι ρε μάνα. Δε τα' μαθα τι έκανε η κόρη του θείου στην Αυστραλία. Ε, μπράβο την κοπέλα. (Παύση) Δεν χρειάστηκε να μου πεις. Κάτι για μπράβο θα είναι για να με πήρες να μου το πεις! (Παύση) Μαμά... (Παύση) με απέλυσαν. (Παύση) Δεν γίνεται να μην στεναχωριέμαι. (Παύση) Το ξέρω (Παύση) Το ξέρω λέμε. (Παύση) Καλά θα δούμε. Έχω προς το παρόν. Θα σε πάρω εγώ.

Η Κάλι βάζει πάλι στην τσέπη το κινητό της. Της πέφτει στο έδαφος.

ΚΑΛΙ Αλίμονο! Άμα δεν γίνουν όλα μαζί.

Σκύβει να το μαζέψει.

ΚΑΛΙ (προς τη χελώνα) Όστε εδώ είσαι! Μη! Είμαι καλά! Αλήθεια! Μου πέρασε σου λέω! Πάλι πας να γείρεις το κεφάλι σου αλλά είμαι καλά. Ευτυχώς κι αυτό εδώ δεν έσπασε.

Πάει να της προσφέρει ένα φύλλο για να φάει. Διαπιστώνοντας πως δεν την πλησιάζει, το αφήνει στο έδαφος. Την παρατηρεί για λίγο και πάει διστακτικά να την πλησιάσει. Αλλάζει γνώμη. Βγάζει πολύ αργά το σάκο της και ξαπλώνει στο παγκάκι. Χτυπάει το τηλέφωνο της αλλά δεν το σηκώνει.

ΚΑΛΙ Είσαι τυχερή. Το ξέρουμε κι οι δυο. Ο Νίκος ζηλεύει εμένα που σκέφτομαι εσένα κι εγώ ζηλεύω εσένα.

Η Κάλι κλείνει τα μάτια της ξαπλωμένη σε εμβροακή στάση στο παγκάκι. Έρχεται τρέχοντας ο Νίκος.

ΝΙΚΟΣ Γιατί δε σηκώνεις το τηλέφωνο;

ΚΑΛΙ Τι ώρα είναι;

ΝΙΚΟΣ Αυτή είναι;

ΚΑΛΙ Μην παγώνεις.

ΝΙΚΟΣ Αυτή είναι δηλαδή.

ΚΑΛΙ Δεν υπάρχει κι άλλη εδώ.

ΝΙΚΟΣ Δεν έχω ξαναδει.

ΚΑΛΙ Τι;

ΝΙΚΟΣ Δεν έχω ξαναδει.

ΚΑΛΙ Δεν έχεις ξαναδει ποτέ σου χελώνα από κοντά;

ΝΙΚΟΣ Δεν ξέρω... δεν θυμάμαι τουλάχιστον.

ΚΑΛΙ Τώρα θα προσπαθήσει να σηλώσει το κεφάλι της για να σε δει.

ΝΙΚΟΣ Φοβάται;

ΚΑΛΙ Εσύ φοβάσαι;

ΝΙΚΟΣ Μπορώ να τη χαϊδέψω;

ΚΑΛΙ Φυσικά. Δε θα σε δαγκώσει.

ΝΙΚΟΣ Περίεργη είναι.

ΚΑΛΙ Γιατί;

ΝΙΚΟΣ Διττή. Ένα μαλακό σώμα με ένα δέρμα επίσης μαλακό μέσα σε ένα σκληρό, μεγάλο και βαρύ καβούκι.

ΚΑΛΙ

Σου μοιάζει

ΝΙΚΟΣ επειδή δεν τρέχω γρήγορα;

ΚΑΛΙ

Επειδή δεν τρέχει καθόλου. Και είναι ευαίσθητη μέσα σε περιβλημα σκληρό

ΝΙΚΟΣ Έτσι με βλέπεις;

ΚΑΛΙ Θέλεις να την ταΐσουμε; Α! και φυσικά νερό σε ένα μικρό πλαστικό μπολάκι. Έχω στην τσάντα μου.

ΝΙΚΟΣ Σε ψάχνει η μάνα σου.

ΚΑΛΙ Λες να υπάρχει κι άλλη στο Παγκράτι;

ΝΙΚΟΣ Μην ετοιμάζεσαι ακόμη.

ΚΑΛΙ Έχουμε κάνει μια συμφωνία.

Ο Νίκος κάνει κίνηση να δώσουν τα χέρια και η Κάλι με αργή κίνηση το δίνει.

Τέλος σκηνής

3^η σκηνή

Στο σπίτι

ΝΙΚΟΣ: Στις 9.00 μ.μ. Μόλις σχολάσω θα περάσω να σε πάρω και φύγαμε.

ΚΑΛΙ: Δεν χρειάζεται, θα είμαι ήδη στο κέντρο. Θα έρθω να σας βρω.

ΝΙΚΟΣ: Πως κι αυτό;

ΚΑΛΙ: Με κάλεσαν για εκείνη τη δουλειά.

ΝΙΚΟΣ: Έχεις συνέντευξη;

ΚΑΛΙ: Περίεργο σου φαίνεται;

ΝΙΚΟΣ: Όχι, το αντίθετο!

ΚΑΛΙ: Μη το κάνεις αυτό τώρα. Μη χαιρέσαι. Τουλάχιστον όχι ακόμη.

ΝΙΚΟΣ: Η συνέντευξη στις μέρες μας είναι βήμα. Το ξέρεις καλά.

ΚΑΛΙ: Ναι, αλλά δεν είναι και κάτι. Λοιπόν, θα είμαι κέντρο, ρώτα τους άλλους που θα πάμε να έρθω να σας βρω.

ΝΙΚΟΣ: Πάρ' τους τηλέφωνο.

ΚΑΛΙ: Εγώ; Εσύ δεν μίλησες μαζί τους;
Ποιους να πάρω;

ΝΙΚΟΣ: Να δείξεις ενδιαφέρον για τη θέση. Πάρε να ρωτήσεις και στις άλλες εταιρίες που έχεις ήδη στείλει βιογραφικό.

ΚΑΛΙ: Καλά.

ΝΙΚΟΣ: Και πάψε να φοβάσαι. Στο κάτω- κάτω μια γνωριμία θα κάνεις. Μία επαφή. Και ποτέ δε ξέρεις....

ΚΑΛΙ: Δεν ψάχνω για φίλους. Για δουλειά ψάχνω. Εσύ θα έπρεπε να το ξέρεις καλύτερα τι ωραία που είναι να δουλεύεις στην ησυχία σου.

Στον κόσμο που τόσο περίτεχνα έχεις στήσει. Μόνο ο ήχος των υπολογιστών σου....

ΝΙΚΟΣ: Φυσικά. Γι' αυτό κι είμαστε εδώ. 2'λεπτά από τη δουλειά, 5' από το μετρό, 7' από το αγαπημένο μπαράκι.

ΚΑΛΙ: Έτσι... Δεν ξέρεις πόσο χαίρομαι που θα βγούμε.

ΝΙΚΟΣ: Κι εγώ χαίρομαι, αλήθεια! Μη γελάς!

ΚΑΛΙ: Ο μεγαλύτερος σπιτόγατος του λεκανοπεδίου Αττικής χαιρέται που θα βγει;

ΚΑΛΙ: Θα βρω δουλειά και θα 'ναι αλλιώς. Και θα δεις πως θα γελάω πιο πολύ.

ΝΙΚΟΣ: Δεν είναι η δουλειά το θέμα. Θέλω πολύ να γελάς.

ΚΑΛΙ: Μόνο υπό έναν όρο!

ΝΙΚΟΣ: Άντε πάλι με τις χελώνες...

ΚΑΛΙ: Δεν είπα αυτό! Δεν πήγα να πω αυτό!

ΝΙΚΟΣ: Αλλά;

ΚΑΛΙ: Απόψε να με χορέψεις!

ΝΙΚΟΣ: Τι; Βέβαια, γιατί είμαι γνωστός χορευταράς!

ΚΑΛΙ: Χόρεψε μαζί μου! Σήμερα! Έτσι για αλλαγή!

ΝΙΚΟΣ: Δεν είναι καλή ιδέα.

ΚΑΛΙ: Μα γιατί; Να εδώ! Έλα σήκω!

ΝΙΚΟΣ: Μη με τραβάς σου λέω.

ΚΑΛΙ Έλα.

ΝΙΚΟΣ Όταν επιμένεις!

ΚΑΛΙ Έλα που σου λέω!

ΝΙΚΟΣ Α! εσύ θα με αναγκάσεις να βάλω τα μεγάλα μέσα!

ΚΑΛΙ: Με γαργαλάς! Έλα! Σταμάτα! Σε παρακαλώ! Μη!μη!μη!μη!

ΝΙΚΟΣ Πες έλεος!

ΚΑΛΙ Έλεος! Φτάνει τώρα, αλήθεια!

ΝΙΚΟΣ Πες έλεος!

ΚΑΛΙ Έλεος ! έλεος! Έλεος! Σταμάτα πια γαμώτο! Στάματα! Δεν είναι πια αστείο!

ΝΙΚΟΣ: Καλύτερα να ετοιμαστούμε.

Τέλος σκηνής

4^η σκηνή

Στο πάρκο, στο ίδιο παγκάκι, με το back bag, στην πλάτη, βγάζει το κινητό της από την τσέπη

ΚΑΛΙ: Καλησπέρα σας. Τι κάνετε; Είμαι η... (παύση) Α, με περιμένατε. (Παύση) Όχι, δε βρήκα δουλειά. (Παύση) Ναι, τελικά, θα το αφήσουμε. Δεν θα το αγοράσω το αυτοκινητάκι σας. Δεν θα... Είναι πολύ ωραίο. Δεν υπάρχει αμφιβολία. Και είναι ό,τι πραγματικά χρειάζομαι. Αλλά δυστυχώς τώρα δεν είμαι σε θέση. Μακάρι να ήταν αλλιώς. (Παύση) Α, σας το είπε τις προάλλες η ίδια. Ωραία τότε. Θα σας πάρω από Δευτέρα για να συναντηθούμε για τα κλειδιά και τα υπόλοιπα. (Παύση) Να' στε καλά... κι εσείς. Γεια σας.

Μόλις κλείνει το τηλέφωνο νιώθει το βάρος της πλάτης της να της χαμηλώνει το σώμα. Κοιτάει τριγύρω και "βρίσκει" και πάλι τη χελώνα.

ΚΑΛΙ: Κατάλαβες τώρα γιατί σου είπα πως σε ζηλεύω, έτσι; Εσύ δε θα αντιμετώπιζες ποτέ αυτό το πρόβλημα. Παιρνεις το σπίτι σου και φεύγεις και δε σε διώχνει ποτέ κανείς ούτε χρειάζεσαι και κανένα μαζί δηλαδή... Βγαίνεις ποτέ; Από εκεί μέσα. Βγαίνεις ποτέ; Τώρα τι να καταλάβω από αυτό; Κάτσε να το μάθω γιατί πρώτη φορά μου το κάνεις. Δεξιά, αριστερά και δεξιά. Το κεφάλι σου τελικά πάει πιο γρήγορα από εσένα. Άραγε κι όσα νιώθεις; Πάνε κι αυτά αργά; Θέλω να πω τα σκέφτεσαι πολύ πριν τα νιώσεις, ψάξεις, πάθεις; Σοφές! Αυτό πιστεύω! Πως οι χελώνες είστε σοφές κι εγώ αυτοτιμωρούμαι δίπλα σου νιώθοντας ...

Βγάζει το λαστιχάκι από τον καρπό της και πιάνει τα μαλλιά της

ΚΑΛΙ: Δεξιά, αριστερά, δεξιά. Κοίτα με! Το κάνω κι εγώ! Μάλλον όταν δεν ξέρω τι να πω. Προς τα που να κλίνω...

Βγάζει το σάκο από την πλάτη της, αλλά παραμένει το ίδιο κυρτή, καμπουριασχή. Ξεκινά να απαγγέλει σχεδόν τραγουδώντας και μιμείται την ίδια στο κεφάλι, στα πόδια, βιδωμένη όμως στο παγκάκι.

ΚΑΛΙ: αργά ποθώ να κινηθώ
κι αργότερα να πάω
αργός μου είναι ο ρυθμός

μα στο Θεό χρωστάω.

Με πνίγει και πίνω αργά
πονάει τούτη η παύση
νερό δεν θέλω να κυλά
μόνο η ροή να πάψει

Αυτό μου δίνει τη χαρά
που με κάνει καθάρια
Αυτό θα ήθελα εδώ
για λίγο μόνο να χαρώ

Ό, τι δύναμη να πάρω
και πάλι στα πόδια μου θα σταθώ
δίχως να σε ξεχάσω
θα σε ευχαριστώ

θα' ρθω να σου πω

δεν θα θέλω να σε χάσω...

Πώς σου φαίνεται η καινούργια μου συνήθεια; Ε; σαν άστεγος κλοσάρ, να σκαρώνω ποιήματα στα πάρκα της πόλης. Θα μου περάσει, το ξέρω, θα μου περάσεις. Όσπου να περάσει είναι το πρόβλημα. Πάντα έτσι είναι. Κάτω; Να κατέβω κάτω; Τρελάθηκες; Όχι! Θα μας δει κανείς! Ναι, το Νίκο εννοώ! Φαντάζεσαι να γυρίσει από τη δουλειά και να με δει ανάμεσα από τα κάγκελα του άλσους να είμαι στα τέσσερα παριστάνοντας τη χελώνα! Έλα μη γελάς! Δεν μπορώ να σταματήσω τώρα εγώ να γελάω! Θα ξαπλώσω λίγο, να λίγο από εδώ! Α! Το βρήκα! (*ξαπλώνει μπρούμυτα πάνω στο παγκάκι με τα άκρα της να κρέμονται και κάνει εκείνη όταν περπατά*) Με βλέπεις; Έτσι κάνεις! Κι είναι ωραίο αυτό που κάνεις... νιώθω ακριβώς αυτό... τη μετατόπιση του βάρους από πόδι σε πόδι, από άκρο σε άκρο. Κι εκεί που νομίζεις πως τελείωσε, έρχεται και το επόμενο

βήμα που πρέπει να κάνεις. Για να φτάσεις. Όπου σου ζητάνε να φτάσεις. Έχεις δίκιο. Είναι γελοίο. (*πηγαίνει κάτω από το παγκάκι στα τέσσερα και το έχει σαν καβούκι στην πλάτη της*)

Αυτό με πλακώνει! Δεν μπορώ να σηκωθώ! Να θέλω να σηκωθώ δε μπορώ! Δεν είναι δίκαιο! Εσύ μπορείς όποτε θες έστω να ανασηκωθείς! Εγώ δεν μπορώ να κάνω τίποτα! Με πλακώνει! Δεν μπορώ ν' αναπνεύσω. (*κατρακυλάει γρήγορα προς το πλάι για να απεγκλωβιστεί, μόλις συνέρχεται από τον πανικό ξεσπάει σε γέλια και μετά πάει. Προσπαθεί να επαναφέρει την αναπνοή της. Ηρεμεί.*)

Θα σε πάρω μαζί μου σύντομα.

Νομίζω πως μόλις έπαθα κρίση πανικού. Την τελευταία φορά που είχα πάει σε πάρτι έπαθα κρίση πανικού. Δεν μπορούσα να διασχίσω το χώρο από τον κόσμο. Με στρίμωχναν, με πλάκωναν, με εξαφάνιζαν όλοι. Ή τουλάχιστον εγώ έτσι ένιωθα. Κάθε βράδυ πήγαινα σε πάρτι.

Flashback- το πάρκο μεταμορφώνεται σε υπαίθριο πάρτι-αλλαγή φώτων –ακούγεται φασαρία πολυκοσμίας- Η Κάλι βγάζει τα ρούχα της και μένει με το disco φόρεμά της

Μάνο! Υποβρύχια! Βάλε! Βάλε!

Ακούγεται μία αντρική φωνή: Το ξέρεις ότι δουλεύω το πρωί!

ΚΑΛΙ: Το ξέρω! Κι εγώ επίσης αν θυμάσαι!

ΜΑΝΟΣ: Κι απορώ!

ΚΑΛΙ: Λοιπόν μου αρέσει που δεν με πιστεύετε πως το πρωί θα πάω στη δουλειά μου και μάλιστα θα είμαι μια χαρά!

ΜΑΝΟΣ: Πώς το κάνεις αυτό! Όλοι απορούμε! Τις προάλλες η Βιολέτα με το Μάριο βάλανε στοίχημα την απόλυση σου!

ΚΑΛΙ: Τι;

ΜΑΝΟΣ: Δεν το εννοούσαν! Απλώς θέλουμε να μας πεις πως γίνεται να ξενυχτάς, να μην ξεικουράζεσαι και να είσαι καλά!

ΚΑΛΙ: Επειδή μ' αρέσει! Η δουλειά μου, η ζωή μου, εσείς! Α! αύριο περιμένουμε νέους εθελοντές για εκπαίδευση του θαλάσσιου δικτύου!

ΜΑΝΟΣ: Είσαι τυχερή και η καλύτερη!

ΚΑΛΙ: Ε, γι' αυτό σου λέω!

ΜΑΝΟΣ: Τι μου λες;

ΚΑΛΙ: Έλα κι εσύ στο δίκτυο! Θα σου αρέσει! Έλα τώρα που άνοιξε θέση! Θα έρχεσαι το πρωί, θα κάνουμε τις μελέτες, θα βγάζουμε το πρόγραμμα, θα στέλνουμε τις δημοσιεύσεις... Η θαλάσσια ζωή σε περιμένει!

ΜΑΝΟΣ: Μου αρκεί που θα με περιμένεις τα βράδια εσύ για τα ξενύχτια!

ΚΑΛΙ: Μμμμμμ! Κρουάδες!

ΜΑΝΟΣ: Δεν είναι το ίδιο! Δεν είμαστε το ίδιο!

ΚΑΛΙ: Ναι, αλλά χαιρεσαι!

ΜΑΝΟΣ: Η καλύτερη μου φίλη είναι καλά! Πώς να μην χαιρομαι!

ΚΑΛΙ: Σκέφτεσαι να πας στο εξωτερικό για δουλειά, έτσι δεν είναι;

ΜΑΝΟΣ: Λογικό δεν είναι;

ΚΑΛΙ: Το ξέρω! Είπα να σε διεκδικήσω στα εγχώρια ύδατα! Τι θα κάνω άμα μου φύγεις;

ΜΑΝΟΣ: Μια χαρά θα είσαι! Ξέρεις εσύ! Αρκεί να προσέχεις! Να μην χάσεις όλα αυτά που γουστάρεις να κάνεις! Και τα κατέκτησες!

ΚΑΛΙ: Δεν έχω σκοπό! Μην ανησυχείς.

ΜΑΝΟΣ: και ο τύπος που γνώρισες;

ΚΑΛΙ: Ντίκος.

ΜΑΝΟΣ: τι λέει;

ΚΑΛΙ: θα δείξει.

ΜΑΝΟΣ: Δεν αμφιβάλλω

ΚΑΛΙ: Άλλωστε φοράω πάντοτε στο λαιμό μου την τυχερή μου χελώνα!

ΜΑΝΟΣ: Από τότε που ζούσε μια χελώνα σπίτι σας! Ξέρω ξέρω! Μου τα έχεις πει 100 φορές! Ε, τότε πρόσεχε μη χάσεις τη χελώνα!

Σβήνει το πάρτι

ΚΑΛΙ: Αλλά την έχασα. Κι όλα άλλαξαν.

Τέλος σκηνης

5^η Σκηνή

Στο σπίτι, τακτοποίηση με κούτες και κουτάκια διακοσμητικά και αποθήκευσης

ΝΙΚΟΣ: Πού είσαι τόσες ώρες;

ΚΑΛΙ: Βόλτα.

ΝΙΚΟΣ: Πάλι εκεί ήσουν;

ΚΑΛΙ: Δεν καταλαβαίνω! Μαζί δεν κάναμε μία κουβέντα και είπαμε...

ΝΙΚΟΣ: Δεν είπαμε! Είπες!

ΚΑΛΙ: Κι εσύ συμφώνησες!

ΝΙΚΟΣ: Δεν νομίζω.

ΚΑΛΙ: Κάναμε μία συμφωνία.

ΝΙΚΟΣ: Σταμάτα να το λες και να το ξαναλές αυτό, γιατί απλούστατα δεν ισχύει.

ΚΑΛΙ: Δεν ισχύει;

ΝΙΚΟΣ: Δεν ισχύει.

ΚΑΛΙ: Θα την φέρω την επόμενη εβδομάδα και βλέπουμε.

ΝΙΚΟΣ: Τι βλέπουμε;

ΚΑΛΙ: Αποφασίζουμε τότε! Έλα τώρα! Να δούμε πως θα πάει μαζί της! Τι σε πειράζει;

ΝΙΚΟΣ: Εγώ δεν υπάρχω εδώ μέσα.

ΚΑΛΙ: Τι πρόβλημα έχεις πια να έχουμε ένα κατοικίδιο!

ΝΙΚΟΣ: Δεν έχω. Απλώς πιστεύω πως αν έρθει εδώ δε θα σου κάνει καλό.

ΚΑΛΙ: Η χελώνα;

ΝΙΚΟΣ: Ναι.

ΚΑΛΙ: Νόμιζα ότι τη συμπαθούσες.

ΝΙΚΟΣ: Φυσικά.

ΚΑΛΙ: Το ξέρεις ότι είχα μία όταν ήμουνα μικρή;

ΝΙΚΟΣ: Όχι.

ΚΑΛΙ: Ξέρεις πως θα την φροντίζω.

ΝΙΚΟΣ: Διατηρώ αμφιβολίες.

ΚΑΛΙ: Δες την πρώτα!

ΝΙΚΟΣ: Νόμιζα ότι δεν θες να φροντίζεις.

ΚΑΛΙ: Τι είναι αυτό τώρα;

ΝΙΚΟΣ: Τι τι είναι; Αφού φρίκαρες και στην ιδέα να κάνουμε παιδί.

ΚΑΛΙ: Το ίδιο είναι;

ΝΙΚΟΣ: Και με ειρωνεύεσαι κιόλας.

ΚΑΛΙ: Πότε σε ειρωνεύτηκα;

ΝΙΚΟΣ: Την πρώτη φορά που μου ανακοίνωσες πως θα ‘έρθει’ εδώ η χελώνα.

ΚΑΛΙ: Τι είπα δηλαδή;

ΝΙΚΟΣ: Θα είναι το παιδάκι μας.

ΚΑΛΙ: Δεν το πιστεύω αυτό που κάνεις. Πρώτη φορά σε βλέπω έτσι. Δεν φοβάμαι. Απλώς δε μπορώ να εξαρτώμαι από σένα.

ΝΙΚΟΣ: Την έφερες εδώ;

ΚΑΛΙ: Για λίγο. Μόνο για λίγο. Δες την.

ΝΙΚΟΣ: Δεν είναι η θέση της στο κουτί.

- ΚΑΛΙ:** Το ξέρω.
- ΝΙΚΟΣ:** Είναι πολύ...
- ΚΑΛΙ:** Τι;
- ΝΙΚΟΣ:** Περίεργη.
- ΚΑΛΙ:** Περίεργη;
- ΝΙΚΟΣ:** Ναι, δες πως κινείται. Δεν μπορεί να πάει γρήγορα. Δεν είναι ότι δε θέλει. Να, δες την . Θα μπορούσαμε να πούμε ότι πάει κανονικά. Κινεί κανονικότατα βλέμμα, πόδια, κεφάλι. Μπορεί να φταίει το βάρος που κουβαλά.
- ΚΑΛΙ:** Το καβούκι;
- ΝΙΚΟΣ:** Το βάρος που την κάνει να σέρνεται στη γη.
- ΚΑΛΙ:** Το ξέρεις πως γνωρίζει πολύ καλά τους τόπους που πηγαίνει;
- ΝΙΚΟΣ:** Άρα της λείπει το μέρος της;
- ΚΑΛΙ:** Μόνο για απόψε.
- ΝΙΚΟΣ:** Εξαρτάσαι από τις κινήσεις ενός ζώου! Αποφασίζεις τι θα κάνεις από το πως θα κουνήσει το κεφάλι του! Αλήθεια τώρα!
- ΚΑΛΙ:** Αλλάζεις δρόμο ποτέ για να πας στη δουλειά σου; ούτε πεζοδρόμιο!
- ΝΙΚΟΣ:** Θα κολλήσεις με αυτό το πράγμα αν έρθει εδώ μέσα! Θα πάθεις εμμονή! Δεν το καταλαβαίνεις;
- ΚΑΛΙ:** Έχεις τρελαθεί! Δεν εξηγείται αλλιώς να μιλάς έτσι! Οι πολλές ώρες δουλειάς σε έχουν φλιπάρει!
- ΝΙΚΟΣ:** Μια χαρά είναι οι ώρες δουλειάς μου! Ίδιες όπως πάντα!

- ΚΑΛΙ:** Αλίμονο!
- ΝΙΚΟΣ:** Και το μυαλό μου πιο καθαρό από ποτέ!
- ΚΑΛΙ:** Μπα; Βγήκε από το κουτί του;
- ΝΙΚΟΣ:** Από πότε σε πειράζουν τα κουτιά και τα κουτάκια μου;
- ΚΑΛΙ:** Από τότε που δεν τολμάς να βγεις από αυτά!
- ΝΙΚΟΣ:** Για αυτά τα κουτιά και τα κουτάκια είσαι εδώ! ήθελες να είσαι εδώ! Με αυτά με γνώρισες...
- ΚΑΛΙ:** Το ξέρω...
- ΝΙΚΟΣ:** Εγώ όμως όχι. Δε σε γνώρισα έτσι. Έτσι όπως τώρα είσαι.
- ΚΑΛΙ:** Αλλάζουν τα πράγματα.
- ΝΙΚΟΣ:** Αλλάζουμε κι εμείς;
- ΚΑΛΙ:** Εσύ σίγουρα όχι. Δεν πιστεύω ότι αλλάζουμε. Πιστεύω ότι ωριμάζουμε. Ότι επεξεργαζόμαστε τα πράγματα αλλιώς...
- ΝΙΚΟΣ:** Και στη δική σου επεξεργασία θέλεις να εξαρτάσαι από μία χελώνα. Δηλαδή εάν η χελώνα θέλει να χέσει θα πας κι εσύ ή αν θέλει να πέσει σε χειμερία νάρκη θα πεθάνει κι εσύ!
- ΚΑΛΙ:** Δεν θα πεθάνω!
- ΝΙΚΟΣ:** Δεν απέχεις!
Βγες έξω!
- ΚΑΛΙ:** Βγαίνω!
- ΝΙΚΟΣ:** Βγες έξω από το καβούκι σου! βρες μια δουλειά! Κάνε κάτι που να σε ειφράζει! Ξανά! Απόλαυσε! Ζήσε! Σε παρακαλώ!
- ΚΑΛΙ:** Δεν παίζεις δίκαια! Και δεν κρατάς το λόγο σου...
- ΝΙΚΟΣ:** Αυτό κατάλαβες;

Τέλος σκηνης

6^η σκηνή

Στο σπίτι

Η Κάλι βρίσκεται μπροστά στο laptop της παρακολουθώντας προσηλωμένη ένα βίντεο στο youtube για τη ζωή των χελωνών και μασουλώντας μία σαλάτα. Χτυπάει το τηλέφωνο, απαντά χωρίς να δει ποιος είναι, χωρίς να κλείσει παρά μόνο χαμηλώνει τον ήχο του βίντεο.

ΚΑΛΙ: Ναι. Έλα. Με πήρε. Συνεννοήθηκα εγώ μαζί της. Όχι δεν χρειάζομαι. Σπίτι είμαι. Έχω λίγη δουλειά. Να τα πούμε μετά; Όχι.... (Βάζει ανοικτή ακρόαση στο κινητό της, το ακουμπάει μακριά της, ξαναπηγαίνει μπροστά στον υπολογιστή, παίρνει το παλτό της και το ρίχνει στους ώμους.

Από το τηλέφωνο ακούγεται η φωνή της μητέρας

ΜΗΤΕΡΑ: Πού θα πάει αυτή η κατάσταση; Δεν καταλαβαίνεις πως ανησυχώ; Έχεις εξαφανιστεί κιόλας! Που είσαι χαμένη; Δεν θα έρθεις καμία βόλτα να δεις τη μάνα σου; Κι εμείς ερωτευτήκαμε, δεν κάναμε έτσι! Ελάτε μια μέρα μαζί, να σας μαγειρέψω κι ότι θέλετε! Δεν θα σας έχω κρέας. Σπανακόπιτα, σαλάτες, πρασινάδες. Γιατί δε μου λες να έρθω σπίτι σας; να σας βοηθήσω σε ό, τι χρειάζεστε. Μπορείς να υπολογίζεις σε μένα. Μόλις κάνετε κι ένα παιδί, θα έρχομαι κι εγώ να βοηθάω. Να γεμίσει το σπίτι. Όπως γέμιζε και το δικό μου όταν ήσουν εδώ. Πότε άλλωστε είναι ένα σπίτι γεμάτο; Όταν κάνεις παιδιά! Ποτέ άλλοτε.

Η Κάλι όση ώρα ακούγονται όλα αυτά πειραματίζεται κινησιολογικά, διατηρώντας την ανθρώπινη ταυτότητα αλλάζοντας μόνο την ποιότητα των κινήσεων της, με το παλτό σαν άλλο καβούκι...

Τέλος σκηνής

7^η Σκηνή

Στο σπίτι ώρες μετά με τον χώρο γεμάτο φουσκωμένα προφυλακτικά. Ξυπνάει. Από τον λαπτοπ ακούγεται βίντεο από γέννες γυναικών. Καθώς ακούγονται οι ανάσες του τοκετού η Κάλι φουσκώνει μπαλόνια στο ρυθμό.

ΚΑΛΙ: Πότε είναι πραγματικά γεμάτο ένα σπίτι; Έφτασες 30 χρονών! Πότε θα κάνεις το δικό σου σπίτι; Πότε θα κάνεις παιδιά; Να γεμίσει το σπίτι.. χαρά! Δεν πιστεύω να αμφιβάλλετε πως το αίτημα της μαμάς σας δεν είναι λογικό; Ποιο σπίτι; Ε, όποιο σας έλαχε να έχετε. Δεν πιστεύω να θέλετε να σιεφτείτε κάτι άλλο για εσάς. Όπως να έχετε επιθυμίες, ανάγκες ή όνειρα για αυτή τη ζωή. Άλλωστε δε χρειάζεται να σκέφτεστε και πολύ. Θα σας πάνε τα πράγματα. Κι έχουν φροντίσει άλλοι γι' αυτό. για σας βρε! Να μην κουράζεστε! Φαντάζεστε να έπρεπε να χαωθείτε ψάχνοντας ποια καριέρα σας πάει καλύτερα; Που να μείνετε, πόσο μάλλον στόχους να επιτύχετε; Όχι βέβαια. Ούτε καν! Απλώς θα κάνετε αυτό που η μοίρα σας έβγαλε. Και η μοίρα δεν αλλάζει. Αλλά εγώ θα σας δώσω 1 ευκαιρία για στη χαρά. Το ξέρετε πως η χελώνα είναι σύμβολο μακροζωίας, θηλυκότητας, καλής υγείας, καθώς και της ένωσης ουρανού και γης; Όλα τα καλά δηλαδή! Κυρίες και κύριοι καλώς ήρθατε στο παιχνίδι: Βρείτε τη χαρά ή αλλιώς πως θα γεμίσετε το σπίτι σας χελώνες! Παρακαλώ! Παρακαλώ! Μην βιάζεστε να παίξετε! Να σας εξηγήσω τους κανόνες! Ο καθένας από εσάς μπορεί να διαλέξει από ένα φουσκωμένο μπαλόνι- προφυλακτικό. Μόλις καταφέρετε να το σιάσατε θα πρέπει να νιώσετε πολύ χαρούμενοι γιατί θα έχετε μειώσει την απόσταση για την ευτυχία. Συγχαρητήρια! Μία πιθανή εγκυμοσύνη μπορεί να σας χτυπήσει την πόρτα! Ω, ναι! Σωστά το καταλάβατε! Θα έχετε μειώσει το δρόμο προς την ευτυχία! Λίγα βήματα πιο κοντά του. Ένα σας αβγό μπορεί να γονιμοποιηθεί! Κι αυτό θα σας το προσφέρω εγώ! Στη συνέχεια θα σας πω τι θα κάνετε προκειμένου αυτό να πετύχει! Κι άλλο βήμα δηλαδή πιο κοντά στην ευτυχία! Μα σήμερα πραγματικά νιώθω πως είναι η τυχερή σας μέρα! Σε όλους μας μπορούν να συμβούν όλα τα καλά. Όλοι το ξέρουμε. Κι εσείς το ξέρετε. Κι εγώ το ξέρω. Είτε επειδή ένα προφυλακτικό θα σιάσει και θα γεμίσει το σπίτι σας χελωνάκια. Είτε επειδή μία φούσκα θα σιάσει που είχε μέσα κάτι για εσάς καιό και θα σας χτυπήσει την πόρτα μία χελώνα. Είτε γιατί εσείς θα είστε το

μπαλόνι που θα σιάσει και θα γίνετε η χελώνα σας. το αξίζετε. Σε έναν κόσμο που πηγαίνει από εσάς και θέλω σας και σας κάνουν να φοβάστε όσα μπορεί να επιθυμείτε ή δεν έχετε προλάβει ακόμη να σκεφτείτε πως θέλετε. Ζήστε το. Βρείτε τη χελώνα σας και διεκδικήστε την. Μπορεί να γεμίσει το σπίτι σας. σκεφτείτε το. Απλώς σκεφτείτε το. Αυτό είναι το δώρο μου για εσάς. Δώστε σας την ευκαιρία να σας σκεφτείτε φέρνοντας στο μυαλό σας αυτή εδώ τη χελώνα. Έχετε όλοι στα χέρια σας σοβαρές πιθανότητες ευτυχίας για να γεμίσετε τα σπίτια σας! Οι χαρές σας όμως δεν τελειώνουν εδώ. Για όσους δεν έχουν φανταστεί πόση ευτυχία θα νιώσουν, για όσους την είχαν ζήσει αλλά θέλουν να τη θυμηθούν ή ακόμη καλύτερα για όσους τολμάνε να μην θέλουν να τη βιώσουν... εγώ... σήμερα... εδώ... θα σας δείξω τι χάνετε! Κυνηγήστε την ευτυχία.

*Επιστροφή στο σημείο ύπνου ζαπλωμένη.
Χτυπάει το τηλέφωνο*

ΚΑΛΙ: Ναι; Η ίδια. Προσλαμβάνομαι;

Τέλος σκηνής

8^η σκηνή

Στο πάρκο

Ο Νίκος επιστρέφει τη χελώνα στο πάρκο.

ΝΙΚΟΣ: Θα σε αφήσω εδώ. (ακουμπάει το κουτί που η χελώνα είναι μέσα) θα βρεις τον δρόμο σου. Δεν φταις εσύ. Ούτε εγώ φταίω. Σκέφτομαι τι σου βρίσκει... Μια χαρά είσαι. Δεν είναι αυτό. Και ναι σε συμπαθώ , αλλά ως εκεί, έτσι; Βλέπεις έχουμε άλλη αντίληψη για τα πράγματα. Για τη ζωή. Γι' αυτό που εγώ λέω αγάπη και πως αυτή βιώνεται. Ενώ εκείνη θέλει εσένα, τη χελώνα της. Το δικό της σπίτι, ρυθμό και δράμα. Ενώ το δικό μου μαζί δεν έχει ίσους όρους. Τελικά όλα είναι θέμα οπτικής. Εγώ προσαρμόζομαι στις συνθήκες και χαίρομαι όταν επιβιώνω μέσα σε αυτές αλλά ενώ για εκείνη οι συνθήκες είναι λάθος και οι επιλογές δικές της ακόμη κι αν αργήσει να βρει αυτό που λέγεται ευτυχές περιβάλλον. Αγάπη είναι σε θέλω και να με θέλω έτσι όπως είμαι. Κι όχι να παλεύω να γίνω κάτι άλλο. Έτσι λέω εγώ δηλαδή. Όλα καλά. Α! (Γέρνει το κουτί και απομακρύνεται) Σε χαιρετώ.

9^η σκηνή

Στο σπίτι

ΚΑΛΙ: Το ραντεβού είναι σήμερα το απόγευμα στις 7.00 μ.μ

ΝΙΚΟΣ: Θα πας.

ΚΑΛΙ: Θα πάω. Θα μείνω στη μάνα μου σήμερα.

ΝΙΚΟΣ: Να πας. Έγινε κάτι;

ΚΑΛΙ: Θέλω να τη δω. Θα είμαι και κοντά. Θα χαρεί και με τα νέα. Δε σε πειράζει, έτσι;

ΝΙΚΟΣ: Όχι.

ΚΑΛΙ: Εσύ τι θα κάνεις;

ΝΙΚΟΣ: Τίποτα διαφορετικό. Τι μαζεύεις εκεί;

ΚΑΛΙ: Ρούχα. Μια αλλαξιά για το βράδυ. Με τα ρούχα που θα πάω στη συνέντευξη θα μείνω;

ΝΙΚΟΣ: Κρυώνεις;

ΚΑΛΙ: Γιατί;

ΝΙΚΟΣ: Τη μάλλινη τη χοντρή μπλούζα τι τη θες;

ΚΑΛΙ: Είναι κρύο το σπίτι. Της μάνας μου...

ΝΙΚΟΣ: Το βιογραφικό σου να πάρεις!

ΚΑΛΙ: Το έχουν.

ΝΙΚΟΣ: Σε έντυπη μορφή δεν το έχουν.

ΚΑΛΙ: Θα το εκτυπώσω σε λίγο μέσα. Έχει χαρτί;

ΝΙΚΟΣ: Φυσικά. Αλλά στο έχω ήδη βγάλει. Ήμουν σίγουρος πως δεν θα το είχες κάνει.

ΚΑΛΙ: Δεν το σκέφτηκα.

ΝΙΚΟΣ: Δεν εκπλήσσομαι.

- ΚΑΛΙ:** Απλώς δεν καταλαβαίνω γιατί να υπάρχει σε εκατό μεριές.
- ΝΙΚΟΣ:** Γιατί έτσι είναι. Τι σε πειράζει τώρα να το έχεις εσύ άμα στο ζητήσουν;
- ΚΑΛΙ:** Δεν με πειράζει. Εντάξει, δεν είπα κάτι. Μην εννευρίζεσαι.
- ΝΙΚΟΣ:** Δεν εννευρίζομαι.
- ΚΑΛΙ:** Εννευρίζεσαι αλλά δε το δείχνεις. Κλασσικά δηλαδή.
- ΝΙΚΟΣ:** Σε φάκελο να το βάλεις καλύτερα. Για να μην λερωθεί. Μη βράχει ή ό, τι.
- ΚΑΛΙ:** Είπαν θα βρέξει;
- ΝΙΚΟΣ:** Όχι. Γιατί;
- ΚΑΛΙ:** Δε μου αρέσει να πηγαίνω εννευρισμένη στη μάνα μου. Σε ευχαριστώ που το εκτύπωσες. Αλήθεια δεν νευριάζω...
- ΝΙΚΟΣ:** Είμαι σίγουρος πως θα τα πας καλά.
- ΚΑΛΙ:** Καλά;
- ΝΙΚΟΣ:** Ναι.
- ΚΑΛΙ:** Καλά σκέτο όμως...
- ΝΙΚΟΣ:** Είπες κάτι;
- ΚΑΛΙ:** Είμαι έτοιμη λέω.
- ΝΙΚΟΣ:** Να με πάρεις τηλέφωνο μόλις βγεις.
- ΚΑΛΙ:** Θα σε πάρω.
- ΝΙΚΟΣ:** Καλή επιτυχία. Σ' αγαπώ.

10^η Σκηνή

Στο πάρκο

ΚΑΛΙ: Ήρθα. Πού είσαι; Καλά. Θα περιμένω εδώ. Να έρθεις όποτε θελήσεις... Το ξέρω ότι ξέρεις πως είπα ψέματα. Δεν γινόταν αλλιώς, πρέπει να το καταλάβεις. Δεν έχει να κάνει με εσένα. Δεν είναι ότι δεν θέλει εσένα. Εμένα δε με χωράει ο τόπος. Κι εκείνος θέλει μόνο εμένα. Κι εγώ... κι εγώ; Τι θέλω εγώ; Να ησυχάσω. Μόνο αυτό. να ησυχάσω. Να κάτσω ήσυχα, ήρεμα εδώ και να ησυχάσω. (ξαπλώνει στο παγκάκι)

(παίρνει ένα φύλλο από το έδαφος και το δοιμάζει)

ΚΑΛΙ: Δροσερό. Δεν είναι νόστιμο ούτε καθαρό. Δροσερό. Και σκέτο. Σκέτο φύλλο δίχως καμία επικάλυψη από κάτι. Αυθεντικό. Γι' αυτό ζεις πολύ. Δεν μπερδεύεις και δεν μπερδεύεσαι. Μεγάλη υπόθεση η καθαρότητα. Πιο μεγάλη και από την καθαριότητα. Αυτό θέλω κι εγώ. Δεν καταλαβαίνω που είναι το δύσκολο στο απλό. Γιατί μπερδεύομαι και πιέζομαι και χάνω... χάνω πράγματα, χαρές κι εμένα. Δεν είναι δίκαιο. Λένε πως οι άνθρωποι κάνουν την τύχη τους. Δεν το πιστεύω. Εγώ λέω πως τα ζώα κάνουν την τύχη τους. Κι εγώ θέλω να κάνω την τύχη μου. Θυμάσαι που σου έλεγα για εκείνη τη μικρή χελώνα που είχαμε στο σπίτι της γιαγιάς μου; Δε σου είπα ποτέ πως έφτασε εκεί. Εγώ την είχα φέρει. Την είχα βρει κάτω από το αυτοκίνητο μας σε μία οικογενειακή εκδρομή από αυτές που παίρναμε κομβόι ολόκληρο τα βουνά. Όταν είχε έρθει η ώρα για να φύγουμε, καθώς πήγα να ανοίξω την πίσω πόρτα του αυτοκινήτου και να κάτσω μου έπεσε από τα χέρια η κούκλα μου. Έσκυψα να την πάρω κι ήταν από κάτω ακριβώς από το αυτοκίνητο, κάτω ακριβώς από το κάθισμα μου μία χελώνα! Μία μικρούλα τόση δα χελώνα. Ήταν θέμα χρόνου να την πατήσει κάποιο αυτοκίνητο από εμάς. Την έσωσα! Δεν την πήρα από το χώρο της- που δεν ήταν κι ασφαλής- την έσωσα! Ήτανε η πρώτη φορά στη ζωή μου που έκανα κάτι κρυφά. Έβαλα γρήγορα τη χελώνα μέσα στο ροζ μπουφάν μου που το ξάπλωσα δίπλα μου στο πίσω σαλόνι. Είχε μία μεγάλη εσωτερική τσέπη και την έβαλα εκεί. Ευτυχώς καθόμουν πίσω από τη θέση του συνοδηγού οπότε δύσκολα θα με έβλεπε ο μπαμπάς μου από το μεσαίο καθρέφτη. Πήγαμε πρώτα από το σπίτι της γιαγιάς. Αυτή ήτανε η ευκαιρία. Ακόμη κι αν είχα σκεφτεί έστω και για μια στιγμή να το ομολογήσω το είχα στην τσέπη μου φτάνοντας στο σπίτι μας, η αυλή της γιαγιάς άλλαξε τα σχέδια. Την έκρυφα ανάμεσα από 3 μεγάλες γλάστρες. Όταν την βρήκαν, μετά από

πολλές μέρες στην άλλη άκρη της αυλής την θεώρησαν το απόλυτο γούρι! Σημάδι τύχης και ευημερίας. Δεν έμαθαν ποτέ πως την έφερα εγώ. Δεν την έβλεπαν και συχνά αφού για να διασχίσει τη μία μεριά της αυλής, να πάει σε άλλο σημείο, να κάτσει, να φάει να γυρίσει, μπορεί για πολλές μέρες να μην την πετύχαινες. Αλλά ήτανε πάντα καλά. Δε χρειαζόταν κανέναν και δύο μήνες μετά χάθηκε. Ή έτσι νόμιζαν. Συχνά νομίζω πως αυτή η χελώνα λοιπόν πως είναι εδώ. Πως είχε καταφέρει κι είχε φτάσει εδώ. πολύ πριν σε γνωρίζω, ακόμη κι όταν απλώς περνούσα απ' έξω από το άλσος ένοιωθα πως είναι εδώ. Και μετά συνάντησα εσένα. Σου κάνει εντύπωση που μιλώ ξαφνικά; Και μάλιστα πολύ; Εγώ που δεν τολμάω να λέω και πολλά. Ούτε να διεκδικώ ιδιαίτερα πόσο μάλλον να παίρνω θέση. Παίρνω. Απλώς δε τη λέω. Συνήθως φεύγω. Αυτή είναι η θέση μου. Εκεί που δεν θέλω, δε μπορώ και δεν αλλάζει κάτι ενώ όλοι ξέρουν πως είναι άδικο φεύγω. Αλλά πριν φύγω... λείπω ήδη. Αφού λοιπόν με βλέπεις εδώ, ξέρεις. Μη μου κρύβεσαι άλλο. Απόψε θα μείνω εδώ, να δω τον κόσμο και τη ζωή μου... τη ζωή σου.

Τέλος σκηνης

11^η σκηνή

Στο σπίτι

ΝΙΚΟΣ: Καλώς την.

ΚΑΛΙ: Καλημέρα.

ΝΙΚΟΣ: Τι έπαθε η πλάτη σου;

ΚΑΛΙ: Τίποτα.

ΝΙΚΟΣ: Τι τίποτα; Γιατί καμπουριάζεις; Σαν να κουβαλάς πέτρες στην τσάντα σου. Που είναι η τσάντα σου;

ΚΑΛΙ: Την άφησα.

ΝΙΚΟΣ: Στο πάρκο;

ΚΑΛΙ: Ποιο πάρκο;

ΝΙΚΟΣ: Που κοιμήθηρες απόψε... λογικά.

ΚΑΛΙ: Τι;

ΝΙΚΟΣ: Στη μάνα σου δεν κοιμήθηρες πάντως.

ΚΑΛΙ: Όχι.

ΝΙΚΟΣ: Άρα στο πάρκο.

ΚΑΛΙ: Ναι.

ΝΙΚΟΣ: Δεν πρόκειται να σου ζητήσω ούτε εξηγήσεις, ούτε το λόγο που δεν μου το είπες, ούτε καν να πας σε γιατρό. Το μόνο που θέλω είναι να είσαι μαζί μου. Πιο πολύ. Να σε προσέχω. Να σε νιώθω δίπλα μου πάλι.

ΚΑΛΙ: Ήρθα να πάρω τα πράγματα μου.

ΝΙΚΟΣ: Γιατί;

ΚΑΛΙ: Γιατί χωρίζουμε.

- ΝΙΚΟΣ:** Πώς χωρίζουμε; Και κυρίως γιατί χωρίζουμε; Όχι φυσικά για μία χελώνα.
- ΚΑΛΙ:** Όχι φυσικά. Για όλα τα άλλα εκτός από αυτή τη χελώνα και κυρίως γιατί με ρωτάς.
- ΝΙΚΟΣ:** Μην κουνιέσαι. Μην πας μέσα. Μην πας να πάρεις τίποτα. Άστα όλα όπως είναι εδώ. Στη θέση τους. Και μείνε. Σε παρακαλώ.
- ΚΑΛΙ:** Σταμάτα.
- ΝΙΚΟΣ:** Σε παρακαλώ.
- ΚΑΛΙ:** Σταμάτα να μου ζητάς τι να κάνω.
- ΝΙΚΟΣ:** Ωραία, σταματάω. Αλλά αυτό δε σημαίνει πως σταμάτησα να σε θέλω. Ούτε μπορώ να ζω χωρίς εσένα.
- ΚΑΛΙ:** Δεν μπορώ εγώ όμως. Προσπάθησα. Σιωπηλά όπως πάντα. Αλλά ηχηρά μέσα από τις πράξεις μου. Δεν έγινε κάτι. Γιατί δεν ήθελες να γίνει κάτι. Όμως η ζωή προχωράει και η θλίψη δεν... βαρέθηκα να είμαι έτσι. Θέλω να χαρώ ξανά. Και νομίζω πως μπορώ πια.
- ΝΙΚΟΣ:** Νομίζεις. Ξέρω πως το θέλεις να είσαι καλά και ξέρω πως εδώ ήσουν καλά και θέλω να με αφήσεις, έστω για λίγο. Για όσο εσύ αποφασίσεις να με αφήσεις να στο θυμίσω ξανά.
- ΚΑΛΙ:** Δεν με αφορά να ζω με χρονόμετρο. Ούτε να γίνεις κάτι που δεν είσαι. Όπως κι εγώ δεν θέλω να μου το κάνουν.
- ΝΙΚΟΣ:** Είπες εγώ.
- ΚΑΛΙ:** Είπα εγώ.
- ΝΙΚΟΣ:** Εσύ ποτέ δε λες εγώ.
- ΚΑΛΙ:** Σήμερα το είπα αρκετές φορές.
- ΝΙΚΟΣ:** Ίσως να ήταν καιρός.
- ΚΑΛΙ:** Ήταν καιρός.
- ΝΙΚΟΣ:** Θεε να ζεις χωρίς εμένα; Μόνο αυτό πες μου.

ΚΑΛΙ: Σου είπα. Θέλω να μπορώ να γελάω ξανά.

ΝΙΚΟΣ: Μείνε.

ΚΑΛΙ: Δεν γίνεται.

ΝΙΚΟΣ: Χαιρέτα για λίγο τη χελώνα σου και μείνε.

ΚΑΛΙ: Τι μου ζητάς;

ΝΙΚΟΣ: Η χελώνα σου είσαι εσύ.

ΚΑΛΙ: Δε με εγκαταλείπω τώρα που με βρήκα.

ΝΙΚΟΣ: Δε σου ζητάω αυτό. Το πραγματικό σου σπίτι να μην εγκαταλείψεις.

ΝΙΚΟΣ:

Σήμερα άλλαξα θέση στο σπίτι στον navyblue.

ΚΑΛΙ:

Γιατί;

ΝΙΚΟΣ:

Για να το δεις μόλις γυρίσεις.

ΚΑΛΙ:

Το πλοίο σου;

ΝΙΚΟΣ:

Ναι. Όταν ξεκίνησα να το φτιάξω έβαλα στοίχημα με μένα. Είπα αν καταφέρεις ώσπου να το φτιάξεις να μην την χάσεις, έγινε. Πέτυχε. Κατάφερες να μείνει εκείνη. Αν φύγει πάλι δώσε το όνομα της στο πλοίο. Για να τη θυμάσαι. Όταν ο κόσμος μου ξεκινά να φτιάχνει τα ρομποτικά μου πλοία δεν υπάρχει ο χρόνος, μόνο ο χώρος που είμαι εγώ κι αυτό. Σε καταλαβαίνω. Αλλά δε μου φτάνει. Όχι μόνο γιατί σε παίρνει εκεί αλλά γιατί δεν θες να ανήκεις εδώ.

Τέλος σκηνης

12^η σκηνή

Στο σπίτι

Ο Νίκος γράφει στον υπολογιστή ενώ η Κάλι αγναντεύει από το παράθυρο. Μόλις τα βλέμματα τους συναντηθούν ανταλλάσσουν ένα ψεύτικο χαμόγελο για λίγο και επιστρέφουν στις εικόνες τους.

Black out

Η Κάλι ξεφυλλίζει ένα περιοδικό και ο Νίκος συναρμολογεί το ρομποτικό πλοίο του. Μόλις τα βλέμματα τους συναντηθούν ανταλλάσσουν ένα ακόμη πιο ψεύτικο και βεβιασμένο χαμόγελο για λίγο και επιστρέφουν στις εικόνες τους.

Black out

Στο κρεβάτι

Η Κάλι παίζει με το κινητό της και ο Νίκος πέφτει να ξαπλώσει βουβός. Δεν ανταλλάσσεται τίποτα.

Black out

Τέλος σκηνής

13^η σκηνή

Στο πάρκο

ΚΑΛΙ: Ήρθα. Νόμιζες πως θα... όχι, δεν θα σε άφηνα ποτέ. Το ξέρουμε καλά. Εδώ ανήκω και είμαι. Μεταμορφώνομαι σιγά σιγά και νιώθω σε κάθε μέλος μου που αλλάζει πιο μεγάλη, πιο ασφαλής και πιο αυτόνομη από ποτέ. Εδώ πια το θηκάρι μου σαν άλλο καβούκι θα με βαραινει ζεστά.

Η Κάλι καθώς μιλάει ανοίγει τα κουμπιά από τα ρούχα της

ΚΑΛΙ: Έλα λοιπόν και δείξε μου πως ζουν οι νικητές.

Βγάζοντας το πουκάμισο της αποκαλύπτεται το δέρμα της που έχει γίνει σκληρό και ανάγλυφο

ΚΑΛΙ: Θα μείνω εδώ. Δεν νιώθω δειλή, μόνο κερδισμένη. Κοίτα με. Σχεδόν έχω βγάλει τα ρούχα μου και δεν κρυώνω. Κάθε μέρα φεύγοντας από εδώ και φτάνοντας στο σπίτι μου δεν ήθελα να κάνω μπάνιο. Δεν ήθελα να φύγει από πάνω μου αυτό που μου μετέδιδες στο δέρμα μου από το άγγιγμα σου. Πόσο δίκιο είχα. Το ήξερα, το είχα καταλάβει. Έτσι θα ξεκινούσε η μεταμόρφωση μου. Κι όταν μετά από ώρες ή μέρες ολόκληρες έκανα να πλυθώ, καθώς σκουπίζα μετά το σώμα μου το δέρμα μου ήτανε κάθε φορά όλο πιο σκληρό. Σε αντίθεση με την καρδιά μου που κάθε φορά που το ένωθα αυτό να γίνεται, μαλάκωνε και ψήλωνε από χαρά.

Όταν θα βγει το πουκάμισο της θα φανεί το διπλό πάχος της καμπουριασμένης της πλάτης που είναι σκληρή και γυαλιστερή.

ΚΑΛΙ: Ήμουν σίγουρη πως κάποιος θα καταλάβαινε τη διαφορά. Ήτανε τόσο μεγάλη και έντονη που πίστευα πως φαίνεται από μακριά. Αλλά έκανα λάθος. Δεν είχε δει κανένας τίποτα. Κι αυτό με πλήγωνε αλλά και με γοήτευε όλο και πιο πολύ. Σε όλα μόνη. Είναι τόσο ωραία τελικά να είσαι μόνη. Δεν ενοχλείς κι αν ποτέ ενοχληθείς δε θα ενοχληθεί κανείς γιατί δεν θα σε δει ενοχλημένη.

Η Κάλι συνεχίζει να βγάζει τα ρούχα της και να αποκαλύπτεται το δέρμα της, κάτω από το γάντια, τις κάλτσες, από τα μαλλιά που πέφτουν στο λαιμό της.

ΚΑΛΙ: Λυτρωμένη πια και με μορφή που μου αρμόζει είμαι έτοιμη να ζήσω και να αφεθώ. Στο μέρος που είναι τόσο διαφορετικό μέσα στον όλο ίδιο κόσμο.

Απογυμνωμένη μαζεύει και κολλάει τα μαλλιά της, παρατάει τα πράγματα της και πέφτει στο χώμα.

Ακούγεται φωνή σαν από δελτίο ειδήσεων στο ραδιόφωνο

Φωνή: Αναστάτωση προκλήθηκε στο λιμάνι της Ραφήνας σήμερα το πρωί, όταν μία επιβάτης κατεβαίνοντας από το πλοίο που εκτελούσε το δρομολόγιο Μύκονο- Τήνο- Άνδρο έκανε μίση ώρα να διασχίσει την μπουκαπόρτα ώσπου να πατήσει στη γη. Το λιμενικό αναγκάστηκε να την μεταφέρει εκείνο με όχημα του έως την έξοδο του λιμανιού προκειμένου να αποφευχθεί κυκλοφοριακό κομφούζιο.

Τέλος